Ч. 69. Второк 9 цьвітня (27 марта) 1907 Рік XVII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Жаданя ческих Німців. — Подорожі королів. — З російскої думи. — З Сербії.

Вчера відбули ся в Ліберци збори ческих Німців в справі запротестованя против уживаня ческого язика підчас судових розправ в ліберецкім суді. Ухвалено дві резолюциї: Одна домагає ся знесеня язикових розпоряджень, а друга домагає ся поділу Чехії і звертає ся до німецких послів з просьбою, аби ужили у правительства всяких средств, щоби до того поділу як найскорше прийшло. По зборах участники їх удали ся перед доми, в котрих мешкають ческі провідники, і демонстрували перед ними. Поліция розігнала демонстрантів.

Італіяньский король Віктор Еманвуель в товаристві міністрів Титтоніого і Мiравелля відплив в суботу з Торенту до Піреос в гостину до грецкого короля. — З Відня доносять: Подана Fremdenblatt-ом вість, немов би цісар Вільгельм мав в літі прибути на лічене до подових купелів в Галь, в Горішній Австриї і мав там стрітити ся з цісарем Франц Йосифом, видає ся мало імовірною.

Петербургска телеґрафічна аґентия заявляє, що вість подана часописями заграничними, немов би міністер скарбу Коковцев старав ся в висших кругах захитати довіріє до Столипина, єсть цілком неправдива, а найліпшим доказом безосновности тих донесень суть приязні відносини між Коковцевом а Столипином. — З Петербурга доносить телеґрафічна аґентия: Президент міністрів Столипин повідомив президента Думи, Головина, що правительство під ніяким услівєм не допустить, аби Дума безпосередно порозумівала ся з земствами, позаяк такі зносини суть суперечні з законами. Причиною тої заяви Столипина була та обставина, що предсідатель вибраної думою комісиї для зарадженя нужді серед селян удав ся до кількох земств з візванєм до уділеня єму справоздань о запомоговій акциї для їх переглянення. Magdeburger Ztg. доносить з Петербурга, що мимо горячої аґітациї правиці уважає ся розвязане Думи поки що виключеним. Могло би оно лише тоді наступити, коли би Дума відкинула буджет. Принятє буджету великою більшостию в Думі єсть забезпечене. Против буджету будуть голосувати лише Поляки і социялісти.

Заворушеня, які приключили ся у войсковій академії медичній в Петербурзі, зістали викликані двома студентами, що належать до російского народного союза (союз русских людей), а котрих власні їх товариші бойкотували за недодержане студентскої тайни. Студенти зажадали, щоби не ходити на виклади, коли на викладах будуть приступні ті два студенти. Коли ся ухвала не зістала виконана, ухвалено на вічу резолюцию, щоби збойкотованих силоміць усунути з викладів. Около 150 студентів зажадало від проф. Терешина, щоби перервав свій виклад; коли він того не хотів зробити, студенти впали до викладової салі. Счинила ся бійка, бо кількох старших медиків стануло в обороні збойкотованих. Членів народного союза побито. Інспектор полковник Клубовский спровадив до академії козаків і зажадав від студентів, щоби розійшли ся, а коли студенти сего не послухали, мало-що не прийшло до проливу крови. На щастє в тій критичній хвили прибув ректор академії ґенерал Данишевский і велів козаків усунути, чим успокоїв зворушених студентів.

Часопись „Реч“ доносить, що російский „Союз русских людей“ зробив заговор против Думи. Дня 13 марта посол Пуришкевич в імени того союза вислав депеш до всїх провінциональних секций союза, в котрих приказано їм, аби від дня, в котрім появить ся в орґані союза „Русское знамя“ на першій стороні чорний хрест, удавало ся з телеґрамами до царя і президента міністрів і просили о безпроволочне розвязане Думи, позаяк она деморалізує на-

56)

Пан Лекок.

З францускóго — Еміля Ґабоpіо.

(Дальше).

Та й Лекок впав був на таку саму гадку. Але як батько Табаре впав на ню? Того не міг він поняти.

Старий панок мусить добачив здивоване лице молодого поліциста і длятого сказав:

— Виглядаєш, мій любчику так, як би ти де впав з неба. Але чей не гадаєш, що я на вітер говорю.

— Певно що ні, пане Табаре, але...

— Мовчи! То для тебе тому несподіванка і щось дивного, бо не маєш поняти о історий наших часів. Мусиш єї ще научити ся, а научиш ся єї, коли не схочеш позістати звичайним ловцем злочинців, як твій ворог Жевроль, котрий впрочім — можеш бути о тім переконаний — зрадив тебе при тій історий з кульочкою хліба.

— Признаю ся, що не виджу ніякої звязи межи...

Табаре не зважав на сї слова, лиш звернув ся до батька Абсента і сказав чемно до него:

— Будьте так добрі, мої любі і принесіть мені з бібліотеки онтам побіч два грубі томи під заголовком: „Загальна житєпись мужів столїтя“. Они стоять в шафі зараз на право.

Батько Абсент вернув борзо з томами а Табаре з горячковим поспіхом взяв ся перекидати картки і муркотів притім: Есбейрон... Ешер... маю наконець: Ескорваль! Слухайже добре, мій сину, а в твоїй лепеті роз'яснить ся!

Того й не треба було казати. Лекок слухав душею й тїлом, скоро лиш старий панок зачав читати:

Ескорваль (Люй-Ґійом, бароп д') францускій урядник і політик, уроджений в Монтеняк, 3 грудня 1769, із старої урядничої родини. Учив ся в Парижи, коли вибухла революция, до котрої прилучив ся з цілим молодечим одушевленем. Небавком однак згидив єї собі в наслідок лютостий, яких допускано ся в имени свободи, і прилучив ся до реакциї, спонуканий може до того Редерерм, що був приятелем родини... Відданий душею і тїлом особі цісаря, був він при другій революциї тяжко скомпромітований. Підчас непокоїв в Монтеняк арештовано єго під закидом гоношної зради і заговору, поставлено перед воєнний суд і засуджено на смерть. Але вироку не виконано. Житє своє завдячував благородному пожертвованю і геройству жиючого в дружбі з ним сьвященика, отця Мідона, що був парохом в сільци Сермез.

Барон д'Ескорваль мав лиш одного сина, котрий вже в молодих лїтах вступив на судейску дорогу.

Лекок був сим дуже розчарований.—Розумію — казав він — що то житєпись батька нашого судиї; але не розумію, до чого она може придати ся.

— Можемо з неї довідати ся — сказав батько Тіроклєр — що батько пана д'Ескорваля був засуджений на смерть. І то щось значить. Будь трошки терпеливий, а довідаєш ся більше.

Він зачав знову перевертати в своїм словари, а відтак став читати:

Сермез (Анне-Марі-Віктор, князь де) францускій політик і ґенерал, родив ся на замку Сермез коло Монтеняк, 17 січня 1758. Родина Сермезів єсть одною із найстарших і найславнійших у Франциї. Виванрдувавши зараз підчас перших непокоїв революциї, відзначав ся Віктор де Сермез при армії кн. Конде незвичайною відвагою. В кілька літ опісля вступив до російскої служби і як кажуть, виступав против францускої армії підчас єї злощасного відвороту з Москви в 1812 році.

Вернувши в дружині Бурбонів до Франциї, вславив ся він крикливим проголошуванем своїх більше як потреба рояліістичних поглядів. Єму пощастило ся відзискати великі родинні посїлости а єго ґенеральску ранґу, набуту за границею, затверджено єму.

Король повірив єму предсїдательство в воєннім суді, котрий мав переслїдувати і засуджувати заговірників з Монтеняк а він поступав дуже остро і партийно, за що єго зі всїх сторін остро осуджувано.

Лекокови аж очи засьвітили ся і він схопив ся та сказав:

— Он що! Аж тепер мені ясно! Батько теперішного князя де Сермез хотів батькови теперішного пана д'Ескорваль казати відрубати голову.

— От видиш — сказав на то Табаре — до чого може послужити вееєсьвітна істория! Але

рід, а крім того аби жадали зміни виборчого закона. Депеші приказували дальше, аби секциї устроювали маніфестациї в дни розвязаня Думи. Чорний хрест появив ся в „Русскім Знамени“ дня 27 марта, тоді коли убито Йоллоса. Просьби секций союза наплинають до царя в великім числї. Ві второк і в середу в Царскім селї переписувано 3 години без перерви телеґрами до царя.

Молодорадикальні сербскі посли, як заповіли так і розпочали на оногдашнім засїданю скупштини обструкцию при помочи зголошуваня інтерпеляций і внесень. З огляду на те, що нинї минає буджетова провізория, ходить їм о ударемнене ухваленя правительству нової провізориї. З огляду на обструкцию президия скупштини має зарядити нічні засїданя.

Новинки.

Львів, дня 8-го цьвітня 1907

— **Повінь.** З Сянока доносять під датою 6 с. м.: В наслїдок того, що крига на Сяні сперла ся, виступила вода з берегів і залила сусїдну ріку Вільхівці. Та й в містї стала ситуация грізна, бо цїла нова часть міста, т. зв. Посада Вільховецка, положена при сподї гори, на котрій лежить місто Сянок, станула під водою. Беріг Сяну есть в тім місци на 6 метрів високий, мимо того вода внаслїдок величезної маси криги, котра загатила ріку, виступила з берегів і розлила ся на кілька кільометрів далеко. З шумом і гуком котять ся филї по полях і городах, а кількапайцять нових домів стоїть у водї. З Перемишля на реквізицию старости Поґлодовского прибула тут з Перемишля компанїя пiонїрів під командою трох офіцирів; они розсаджують кригу і ратують людий. Фабрицї вагонів, положеній в Посадї Вільховецкій, не грозить нїяка небезпечність. Із Загіря доносять, що і там Сян вилив, а вода залила цїлий простір, як далеко лиш сягнути оком. Міст зелїзничий у Залужи стоїть цїлий під водою, а поїзди поки що курсують з як найбільшою осторожностию. — Як доносять з Галича, місто се від кількох днів відтяте від сьвіта. Деревляний міст на Днїстрі, що лучить місто з зелїзничим двірцем, перервала крига і уиесла. При значнім розпятю мостові прясла упали, так, що комунїкация з двірцем і зі сьвітом зовсім зірвана. Щоби видобути ся з Галича, треба їхати навколо на Станиславів. Перерва в комунїкациї потреває імовірно довший час. Тепер працює відділ пiонїрів над утворенем движимої кладки на понтонах, перекиненої понад Днїстер.

— **Дрібні вісти.** Др. Л. Тхуржаїцкий, президент висшого суду краєвого виїхав за 6 недїльним урльопом до Абациї. Заступство обняв віцепрезидент др. Дилевский. — Субститутом нотаря в Золочеві, наслїдком перенесеня п. Студиньского до Станиславова, іменований Казимир Піонткевич, дотеперішний субститут в Динові. — В Лужанах на Буковинї відобрав собі житє сторожник скарбовий Антін Гедель, придїлений до тамошної фабрики цукру. Причиною самоубийства був розстрій нервовий. — В Бабинї, на Буковинї, в кіцманецкім повітї, має бути отворений новий уряд почтовий. — В Чернівцях відобрав собі житє 60-лїтний старець, Іван Павлюк, розпоровши собі ножем черево. Причиною була невилїчима недуга рака. — Згінника Семена Павловского, котрий одержавши від різника п. Студиньского, замешкалого за Личаківскою рогачкою 200 К на закупно, прогуляв тотї гроші, засудив суд на два місяцї вязницї. — В Устю сільнім, пов. Бохня, згоріло оногди 10 стодол і 1 стайня, а загальна шкода виносить 10.000 К. Огонь був підложений. — Жінка зарібника Адама Обома при ул. сьв. Михайла впавши в злість, вхопила за горнець з окропом і кинула ним в голову свому чоловікови та попарила его так, що він мусїв аж шукати помочи на стациї ратунковій. — За крадіж в трафіцї п. Піонтковскої при ул. Академічній ч. 20, засудив суд нотованих злодіїв Гуменчука і Никоровича, першого на 12, другого на 6 місяців вязницї. — У Вінер-Найштадт в долїшній Австриї дало ся оногди почути досить сильне землетрясенє і викликало там переполох. — Назар Михалейко зложив оногди на поліциї книжочку товариства взаімного кредиту на 307 К, виставлену на імя Анна Курпяк, вдовицї по листоносї, котру мав заставити у него за 7 К один з дозорців загального шпиталю у Львові. — Українські посли в Думі російскій, що згуртували ся в один клюб під назвою „Українська трудова громада“ постановили між иншими домагати ся утвореня катедр з україньскою мовою викладовою при унїверситетах в Києві, Харкові і Одесї та жадати зрівнаня руської, україньскої мови в урядах і судах з росийскою.

— **Атаман козацкий — без штанів або скорий аванс.** Дволїтний синок царя Николая вел. кн. Алексій Николаєвич, наслїдник престола авансує дуже борзо, бо хоч ще не носить штанят, а вже есть від давна, ще від дня свого уродженя, атаманом всего козацкого войска. На тім однак не конець. Молоденький атаман козацкий без штанят авансував ще й в иншім напрямі: він есть вже шефом фінляндского полку прибочної ґвардиї, шефом 52. литовского полку піхоти, шефом 12 полку всхідно-сибірских стрільців, шефом ташкентского корпусу кадетів, шефом 4. батериї кінної артилериї ґвардейскої і московскої школи войскової ім. Алексея а крім того належить ще à la suite 44. нижегородского полку драґонів і 45. сіверского полку драґонів. Здавалось би, що як на дволїтну дитину то вже досить достоїньств і титулів, однак рідко минає пів року, щоби наслїдник престола не одержав якого нового титулу і достоїньства. Сими днями оголошено урядово, що цар зволив вселаскавійше казати вписати свого сина в лїсти артилерийної школи Константина. Ну, треба ще трохи зачекати, заким молоденький атаман без штанят зачне дїйстно практично учити ся в школї артилериї; поки що буде він ще якийсь час стріляти в иншиий спосіб.

— **Бабуня в домашнім арешті.** На дуже рідку кару, бо на 48 годин домашного арешту засудив оногди віденьский суд сїмдесятьлїтну старуху Варвару Г., котра перший раз в своїм житю мусїла ставати перед судом за то, що не допильнувала як слїд своєї трилїтної внучки. Дитина в хвили, коли нїхто еї не пильнував, вилїзла на вікно на другім поверсї і випала звідтам на улицю і так потовкла ся, що небавком померла. Обжалована зі сльозами в очах оправдувала ся, що она нїчому невинна, бо лиш на три мінути вийшла комнати, як вже стало ся нещастє. Два сьвідки посьвідчили, що обжалована дуже пильнувала і доглядала свою внучку і просто жертвувала ся для неї. Судия др. Шахнер увзглядняючи право надзвичайної лагідности, засудив обжаловану на 48 годин арешту. Старуха не зрозуміла добре виміру кари і розплакала ся а заходячи ся від плачу, сказала: Тепер ще й мають мене замкнути, того я вже не пережию! — Судия: Успокійте ся. Прецї не потребуете в судї відсиджувати арешт; маєте лиш, коли дістанете приказ із суду сидїти через два днї без перерви дома і не сьмієте нїгде виходити. — Засуджена тодї успокоїла ся і подякувала за так лагідну кару.

— **Відкусив ухо своїй любці.** Якась робітниця Анна Р. в Берлинї пізнала ся була з 42-лїтним робітником Айзенбайном, котрий обіцяв їй, що з нею оженить ся. Пізнїйше однак показало ся, що він еї лиш дурив і Анна зірвала з ним всякі зносини. То так розлютило Айзенбайна, що він оногди приступив на улици до Анни, коли она ішла зі своїми родичами, і відкусив їй цїле ухо, а відтак виплюв его на землю. Підчас коли родичі взяли ся ратувати доньку, кількох мужчин, що були сьвідками цїлої сцени, кинули Айзенбайна на землю і страшно побили; були би его таки на смерть убили, як би его була полїция не обро-

---

я ще не скінчив, мій молодче. Наш князь де Сермез має також свою окрему статейку. Слухай же дальше:

Сермез (Анне-Марі-Марціял), син попереднього, родив ся в Льондонї, в 1791 р. а виховував ся насамперед в Англії а пізнїйше на віденьскім дворі.

Спадкоємець поглядів і упереджень свого батька присьвятив услузі своєї партиї найбільшу інтеліґенцию і дивну даровитість. Висунувшись наперед в хвили, коли політичні пристрасти проявляли ся найсильнїйшими заворушенями, мав він відвагу взяти на себе сам один одвічальність за як найострійші міри. Коли наконець в виду неприхильности цїлого народу мусїв усунути ся, лишив по собі чувства ненависти, котрі аж по его смерти щезнуть.

— Ну, мій молодче, — сказав Табаре, замикаючи книгу — щож ти думаєш о моїй методї?

— Думаю — відповів Лекок призадумавшись — що як би князь де Сермез пропав десь на два місяцї, — бо так довго сидів Май у слїдчій вязници — то знав би о тім цїлий Париж.

— Ах, іди геть! В порозуміню зі своєю жінкою і з камердинером може князь і на цїлий місяць щезнути, а вся его служба буде гадати, що він дома в своїх комнатах.

— Ну, нехай і так, я й готов повірити, що той великий пан умів грати ролю Мая. На нещастє одна однїсенька обставина перевертає всю будівлю наших здогадів горі ногами.

— Ну, прошу, яка?

— Як би той чоловік з „Перчанки“ був князем Сермез, то він був би то сказав, був би заявив, що був змушений боронити ся, а само его імя було би вистало, щоби его не держати у вязници. А наш Май що зробив замість того? Він хотів задушити ся...

Батько Табаре лиш засвистав на то глумливо.

— Ти видко забув на послїдне реченє з его житеписи: „він лишив по собі чувства ненависти, котрі аж по его смерти щезнуть“. Чи знаєш, як дорого мусїв би він був заплатити за свою свободу? Нї. Ну, та й я не знаю. Щоби виясните свою присутність в „Перчанцї“ а заразом і присутність якоїсь женщини, може й его власної жінки ...хто знає, які тайни мусїв би він був виявити! Він мав лиш до вибору або смерть або ганьбу. Він вибрав смерть. Хотів ратувати своє імя, свою ненарушену честь.

Лекок встав.

— Вибачте менї мою зарозумілість, пане Табаре — сказав він дрожачим голосом. — То все й я думав. Але я недовіряв собі і хотів від вас почути. Тепер вже знаю, що робити.

Батько Табаре, очевидно страшно роздразнений, підніс руку в гору і крикнув:

— Нещасний! Чи не думаєш ти арештувати князя де Сермез? Бідний Лекоку! На свободі той чоловік майже всемогучий, а ти малесенький урядник кримінальний, чи гадаєш, він би тебе розбив як склянку! Стережись, мій сину! Не важ ся арештувати князя! Я би не заручив і за твоє житє!

Лекок покивав головою і сказав:

— О, я не переціняю себе. Я знаю, що в сій хвили негоден нїчого вдїяти князеви. Але я его дістану тодї в свої руки, коли довідаю ся его тайни! Небезпечности не лякаю ся, але знаю, що мушу укривати ся аж до тої пори, коли буду міг викрити тайну. Відтак виступлю. А коли Май есть дїйстно князем де Сермез, то дістану тодї мою заплату!

Глава сорок трета.

Сто разів думав собі Лекок в послїднім тижднi: Коби то я знав, хто той Май! А тепер коли то вже знав або бодай з дуже великою імовірностию міг того здогадувати ся, мусїв сам собі признати, що тото знанє не має для него нїякої вартости. Нове далеко темнїйше питанє насувало ся єму: Длячого той князь де Сермез перебраний за волоцюгу зайшов до такої пори? А хто була тота також перебрана дама з диямантовими ковтками?

Лекок розумів то, що мусить відповісти на ті питаня, заким зможе виясните загадочну справу. Але чи то єму коли удасть ся? Не укривав того перед собою, що вмішанє слїдчого судиї до справи відбирало єму майже всю надію. Бояв ся сказати пану Зеґміллерови взагалї щось з того, бо не міг знати, о скілько той буде мати взгляд на свого товариша. Се робило непевним і становиско Лекока при поліциї.

(Дальше буде).

нила і не відвезла до арешту. Бідна дівчина позістане тепер на ціле житє без уха, бо відгризеного лікарі не хотіли вже пришити.

Телеграми.

Гельзінґфорс 8 цьвітня. (П. А.) Після остаточних вислідів до сойму вибрано 80 социяльних демократів, 58 Старофінів, 25 Молофінів, 24 членів шведскої партиї людової, 11 аґрариїв, 2 членів партиї християньских робітників. Серед вибраних знаходить ся 19 женщин належачих до партиї социялістичної.

Петербург 8 цьвітня. Доходженя поліциї з причини доконаних в послідних днях нападів в тім також нападу на уряд почтовий в ул. Шверінская, викрили зорґанізовану ватагу, з котрої 12 членів арештовано. У одного з них знайдено готову бомбу і запаси пірокселіни, динаміту і бездимного пороху.

Ню-Йорк 8 цьвітня. Після вістий з Мехіка якийсь молодий чоловік з Ґватемалі іменем Кабрера убив бувшого президента Ґватемалі Берілляса.

Софія 8 цьвітня. Акт обжалованя против Петрова, убийника Петкова і єго спільників основує ся на параґрафі закона карного, о намиренім і виконанім убийстві, котрий установляє кару смерти для виновника і тих, що єго намавляли.

Тульон 8 цьвітня. Арештованого тут онетди Німця випущено знов на волю. Єсть то якийсь учитель, перебуваючий тут на урльопі: він зближив ся був до королівского яхту без злого наміру.

Париж 8 цьвітня. Предсідателя синдикату служби міністерства скарбу відправлено зі служби з причини уміщеної в часописи товариства статті, в котрій грожено страйком.

Гавана 8 цьвітня. Тутешна палата торговельна веде переговори з ґубернатором Маґуном о відновлене упливаючого з кінцем сего року договору взаїмности межи Кубою а Сполученими Державами. Товарам обох краів мають бути признані ще значнійші пільги митові.

Софія 8 цьвітня. Вчера відбули ся скликані демократичною партиєю збори протестуючі против правительства, при чім бесїдники остро критикували послідні зарядження правительства і взивали до дальшої з ним борби.

Париж 8 цьвітня. До „Figaro" доносять з Турину, що король Едвард і віцепрезидент анґлійскої адміраліциї при огляданю корабля „Єна" в присутности француских адміралів заявили, що „Єна" не буде могла бути ужита ані яко боєвий корабель ані взагалі яко часть офензивної ескадри.

Париж 8 цьвітня. В Ліль застрайкували теслї. Мабуть також в сусїдних містах робітники з того фаху прилучать ся до страйку, так, що за кілька днів число страйкуючих буде виносити кілька тисячів.

Париж 8 цьвітня. Виділ союза робітників з фаху виробу средств поживи, зарядив ґенеральний страйк на день 11 с. м.

Господарство, промисл і торговля.

Оголошенє лїцитациї ревірів рибацких.

Дня 15 мая 1907 о 10 год. рано відбуде ся в ц. к. Старостві в Заліщиках лїцитация випущення в аренду права риболовства на 10 літ слїдуючих арендийних ревірів стоковища ріки Серету:

1) XVII. ревіру обнимаючого ріку Серет від границї межи громадами Сосулівка і Улашківцї до місця, в котрім границя межи громадами Шипівцї і Шершенівцї дотикає правого берега ріки в обсягу громад і обшарів двірских: Улашківцї, Заболотівка, Милівцї, Капустинцї, Лисівцї, Шипівцї і Шершенівцї (часть) також всї притоки в цілім бігу, впадаючі до Серету на тім просторі. — Виклична цїна 5 корон.

2) XIX. ревіру обнимаючого ріку Серет від місця, в котрім границя межи громадами Мишків і Білче дотикає лївого берега ріки, до границї межи громадами Голїгради і Щитівцї в обсягу громад і обшарів двірских: Білче, Блищанка, Монастирок, Лисиничка (часть) і Голїгради, як також всї притоки в цілім бігу впадаючі до Серету на тім просторі. — Виклична цїна 10 корон.

3) XX. ревіру обнимаючого річку Дубу від границї межи громадами Свидова і Тлусте до границї межи громадами Бедрикївцї і Касперівцї в обсягу громад і обшарів двірских: Тлусте місто, Тлусте село, Головчинцї, Каролївка, Ворволинцї, Блищанка, Берестов, Гиньківцї, Хартенівцї, Угринківцї, Блищанка, Дуплиска, Жиравка і Бедрикївцї а також всї притоки в цілім бігу впадаючі до Дуби на тім просторі. — Виклична цїна 2 корони.

4) XXI. ревіру обнимаючого ріку Серет від границї межи громадами Голїгради і Щитівцї до границї межи громадами Кулаківцї і Городок в обсягу громад і обшарів двірских: Лисичники (часть), Касперівцї, Щитівцї, Городок (часть), Дуниїв і Кулаківцї, а також усте ріки Дуби в гору до границї межи громадами Бедрикївцї і Касперівцї в обсягу громади і обшару двірского Касперівцї, наконець стоковище потока Хруснова і всї притоки в цілім бігу впадаючі до Серета в границях ревіру. — Виклична цїна 20 корон.

Вадиюм виносить половину викличної цїни. Оферти можна вносити письменно разом з вадиюм до тутешного ц. к. Староства до дня 15. мая 1907, до 10 години рано або устно при лїцитациї.

Право риболовства буде віддане взагадї тому, хто поставить найвисшу оферту, однакже ц. к. Староство застерїгає собі увзглядненє иньших обставин, як особлива запорука доброго господарства рибного і певного плаченя чиншу. Близші услівя, на основі котрих контракт буде заключений, можна переглянути в ц. к. Старостві в годинах урядових.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підв.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8·55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Гришалова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скалат
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
3·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломиї)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворец)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Підволочиск, Гусятина, Козівки
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·5[illegible]	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Відня
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скалат (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скалат (гол. дворец)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Відня, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білєти їзди як і всякі иньші білєти, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. можна набувати цілий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Оповіщенє.

Рада надзираюча Товариства задаткового в Снятині
запрашає на

Загальні Збори

котрі відбудуть ся
дня 18-го цьвітня 1907 р. о год. 4 по полудни.

Порядок дневний:

1. Відчитанє протоколу з послїдних загальних зборів.
2. Замкненє рахунків за рік оборотовий 1906, справозданє комісиї шконтруючої і уділенє дирекциї абсолюториї.
3. Вибір 4 членів до Ради надзираючої.
4. Відчитанє справозданя з люстрациї „Союза стоваришень заробкових і господарчих“.
5. Внесеня членів.

З Ради надзираючої Товариства задаткового.
Снятин, дня 4. цьвітня 1907.

Секретар: **Йосиф Мушиньский.**
Предсїдатель: **о. Филимон Огоновский.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).